

4465

מ ד י ב ת י ש ר א ל  
ה ג ב ס ת

פרדטורקול מס' 12/12  
מיטיבת ועדת העבודה  
שהוקיימה ביום ד', ט"ו בטבת תשי"ז - 19.12.56  
בשעה 08.30

משתתפים:  
ע. גוברין - יו"ר  
י. אלמוגי  
ב. אידלסון  
ס. זרם  
ב. ע. הרמל  
א. כהן  
א. וילנסקה  
ח. מגורי-כהן  
ס. קלטר  
י. קדגמן  
י. רייפטיין

מר בר-ניב - משרד העבודה מזמין:

חוק הגנת הסכר. סדר-היום:

היו"ר ע. גוברין: אני פותח את הישיבה.

ט"ו י 5  
=====

מר בר-ניב: חוק יעוד עבודה מחייב תשלום תוספת של 25% או 50% בעד עבודה בשעות נוספות, וחוק חופשה שביתת מחייב תשלום בעד ימי חופשה, תמורת חופשה או פדיון חופשה. היות ואין בארץ חוק על נכר סיניסום, התפטר בכמה וכמה מפעלים וענפי עבודה נוהג לברוח מהוראות חוק יעוד עבודה בדבר תשלום שעות נוספות, ע"י קביעת שכר עבודה הכולל שעות נוספות כביכול, או הכולל חופשה שביתת. בליקור התפטר נוהג זה בטענה, אך גם בניירות שונים. ענין זה הגיע לדיון בפני ביה"ד הגבוה לצדק, וביה"ד פסק שאין הוא רואה כל הטרות להפריד אותו סכום גלובאלי המשתלם כשכר כולל, ולקבוע מה חלקו של השכר הרגיל ומה חלקו של השעות הנוספות. לפיכך מכניסים אנו עכשיו הוראה בחוק זה, לפיה אמור יהיה לקבוע שכר גלובאלי מבלי לפרט מה מוקצב מתוכו כתשלום בעד שעות נוספות, אם בכל זאת יקבע מעביד מסויים סכום גלובאלי כשכר כולל, גם החוק לקבוע שכאילו ולא יקבע אותו שכר כשכר כולל, ולא הינו בוחרים השכר הרגיל. התוצאה המוצעת ע"כ תהיה, שלא כראוי יהיה למעביד לקבוע סכום גלובאלי, אלא יפרט מהו השכר ומהו התשלום בעד שעות נוספות.

י. רייפטיין: השאלה המרכזית בחוק זה היא שאלת הלבנת הסכר.

מר בר-ניב: לא.

ועדת העבודה  
19.12.56

תשובה זו מאפשרת לי להציע להוסיף שני  
סעיפים בחוק זה...

י. ריפתין:

להגדרת הסכר יש חשיבות גם בקשר להלנת  
הסכר, אך היכן נקבע החוק זה שלעובד מגיע הסכר כולו - היינו: סכר  
ותוספות-סכר, כגון אותן תוספות הנובעות מזכויות סוציאליות,  
מביטוחים מסויימים וכו'. הרושם שלי הוא כי לא ברור מנוסח החוק על  
מה תחול הגנת הסכר. צריך לנסח סעיף ברור שיובן גם ע"י הפועלים וגם  
ע"י נותני העבודה, על מנת שלא יהיה ספק ש"סכר" פירושו הסכר הרגיל,  
וכלל את כל התוספות המשתלמות לפי הסכם, כל התוספות הנובעות  
מזכויות סוציאליות וכן ביטוחים. אם הדבר לא יאמר בבירור, תיווצר  
ערוביה גמורה.

הי"ר ע. גוברין:  
שאלה זו הועלתה לראשונה ע"י חבר הכנסת  
ריפתין בישיבה בתקיימה ביום א', והוסכם  
לדלוג על הסעיף הראשון עד לאחד שנקיים בירור מיוחד בהצעתו. באם  
יוחלט להגדיר את הסכר, הרי זה יכלול בסעיף הראשון. לפיכך חרובני  
כי אין טעם לעורר את השאלה בכל ישיבה.

מר בר-ניב:  
אין כל ספק מנוסח זה כולל את כל התוספות  
המשתלמות לעובד.

א. שוטסק:  
כיצד משתלב כאן ענין התשלומים לקרן  
חופשה עבור עובדים זמניים?

מר בר-ניב:  
בכל חופשה שנתימת כתוב כי דין דמי חופשה,  
פדיון הו"ש והתמורה חופשה כדין סכר.

י. אלמוגי:  
אני מטעים שסעיף 5 אינו עשוי לתת פתרון  
לשאלה שעורר חבר הכנסת ריפתין, אך אני  
תומך בהחלט בקיום דיון מיוחד על שאלות אלו. גם סעיף זה אינו יכול  
למצוע את הנזק שנגרם ע"י קביעת סכר כולל, כי מאחר ואין חוק לסכר-  
מינימום, יוכל תמיד המעביד לקבוע חלק קטן של הסכום הכללי כסכר  
הרגיל ואילו שאר - תשלום בעד שעות נוספות בהתאם לחוק.

מר בר-ניב:  
נכון שאין חוק סכר-מינימום, אולם האיגוד  
המקצועי לא יטעים לסכר מפסי.

י. אלמוגי:  
חוק זה דרוש רק לאותם המקרים שבהם אין  
האיגוד המקצועי פועל, כי לולא כן לא היה  
צורך בחוק.

ע. גוברין:  
השאלה לא היתה מתעוררת כלל אילו היה קיים  
בארץ סכר-מינימום, אולם חוק זה דרוש  
אפילו במצב הקיים היום. ברור שהמטרה או הנושט לא ישוכנע אם תובא  
במניו טענה שהסכר הרגיל היה בסכום בלתי מתקבל על הנעת.

א. שוטסק:  
אני מציע למחוק את המלה "בלבד", כי הכוונה  
ברורה גם בלעדיה וכל תוספת עלולה להתפרט  
כגודעת.

מר בר-ניב:  
המלה "בלבד" הכרחית לצורך הדגשת הכוונה.

ועדת העבודה  
19.12.56

טע"ף 6  
=====

מ. בר-ניב:

עלי להזכיר ליו"ר הוועדה כי בענין טע"ף קטן (2)6 נתקבל מכתב מהוועד המוצע של הקה"ל וכן על קרן-היסוד, בו הם טוענים כי הוועד טע"ף זה תכביר עליהם ותרגה באמצעות, במידה מסתבר להם יהיו חייבים לשלוח גובה לכל עובד ועובד ולהחתיים אותו על הסכמתו לתרום לקרנות - במקום לטיים את הענין עם ועד-העובדים באופן גלובלי לגבי כל העובדים בנותו טפיל. בשם ה"שלה עניתי על פנייתם. מטרת החוק היא למנוע אירוסטטיות בהתרות. אשר לגביה הסכמת, הרי הקה"ל וקרן-היסוד יכולים להספיק את טפסי ההחלטה לוועד העובדים, וזה יעשה את פעולת ההחלטה בטפילט. עכ"פ, מטרת החוק היא לכל עובד יתן הסכמה באופן אינדבידואלי, ולא תיעלבה התרות ע"י גוף שליטי.

מ. קלמר:

אם בטע"ף (1)6 מינם כלולים גם טפי עיריה, הרי זני מציע להוסיף זאת.

מ. קרגמן:

במקומות עבודה רבים ישנן קופות חסולות שמוטרות ע"י הממשלה, ולפי התקנות שלהן רשמיות קופות אלו לתת הלוואות לחבריהן לצרכים קונסטרוקטיביים. אם לא יורשה ביכוי הלוואות ע"י הטעביר, לא תוכלנה הקופות לתת לעובדיה הלוואות.

י. אלמוגי:

העליתי כבר את עמלתי פיצויי-הפיטורים; וצונו לדעת מיצד מפרט היה לכלול גם זאת בחוק, כדי שיהיו מוגנים ואי-מפרט יהיה לעכבם.

א. עוסטק:

אני מציע גם כן לכלול פסקה המספרת לנכות מסכום של העובדים גם את טפי העיריה, אם העובד טביע הסכמתו לכך.

בקשר לניכויים להתבונן עובדים שהעובד חבר בו, עלי לציין כי הפרקטיקה היא שמכים ברוב מקומות העבודה המאורגנים בארץ מסים להסתדרות הכללית, גם מעובדים שאינם חברים בהסתדרות הכללית. אני מציע לכתוב במקום "העובד הסכים להם" - "או העובד הסכים להם". ע"כ יורם קץ למצב שמכים מסכמו של העובד 10% מבלי שהוא יהיה חבר בהסתדרות-העובדים, ואפילו כשהוא חבר בהסתדרות אחרת. אשר לסוג האחרון, צריכה אח"כ אותה הסתדרות אחרת לפנות לוועד-הפועל של ההסתדרות הכללית כדי לקבל את הכספים הנדרש, וזו מקבלים פחות מ-10%.

מדובר כאן גם על תשלומים ללעכה. ישנם מקומות מקרים שהלעכה מוכה לפי טע"ף קטן (4) למען ההסתדרות הכללית, במקום שההסתדרות הכללית תוכה למען הלעכה. לאחד יתקבל החוק אני מניח שזה יהיה מעשה בלתי-חוקי.

ב.ג. הרמל:

הטע"ף מתחיל ממנס במלים "לא יבוכו", אך למעשה הניכויים הם מרובים עד כי מתעורר חשש לסכרו של העובד בכלל.

בטע"ף זה מבכילים את היקף ההתחייבויות לרבע מסכר-העבודה, מבלי שיוגבלו יתר הניכויים. אנו עדים לתהליך מעובדים חדלים להתעניין בכלל במסר ברוטו, ולפיכך גם מינם יודעים מה מנכים מסכרם. לפי דעתי צריך לסקור גם לא יהיה זה נכון לקבוע אחוז מספיקלי בן המסר עבור כל הניכויים, דוגמת ההגבלה לגבי ההתחייבויות.

בטע"ף קטן (2) מדובר על הסכמה בכתב, ובטע"ף קטן (3) מדובר על הסכמה שחם; אני מציע לקבוע גם במקרה הטני הסכמה בכתב, הדבר חשוב גם מבחינה חינוכית.

א. כהן:

ההגבלות שבטע"ף 6 יוצרות את הרושם של יחסים בין עובדים לבין מעבידים ושל מיכוסים-מעבידים שאינם קיימים כלל במדינה המודרנית, ובייחוד לא מצלנו. אינני חושב שהיו נהדך הזאת הלוואות ונות על התנהגות בלתי-

ועדת העבודה  
19.12.56

ת. כהן:

הוגנת, או בלתי-ליגלית מצד המעביד או הגזבר בעת ניכויים מסכרי-  
העבודה, יענם קטיים בקשר לתשלום המסר והועד, אך לא לעמי תלונות  
לגבי הניכויים. הגבלות אלו באות לאפוך את המעכרות לרכוש את,  
אשר ניי-אפטר יהיה למעבן או להעביר. אינני גמור שהדבר הוא לטובת  
המועלים. מוטב מני חובב הצריך להכדיל זין ניכויים לעל המעביד  
להעביר הלאה, ומין ניכויים לבאם לריפוי התחייבויות.

אינני רוצה מדוע זין לאפטר הסדרת  
תלומי המסים הנונים בהצעות הגזבר במקום העבודה, בכל מקום  
שהעובד יספ לנכון.

א. וילסוקה:  
בפעיל זה מספטים בערבוניה למה עקרונות:  
חובה ומותר, הזדקקות להסכמה ומי-  
הזדקקות לה, הגבלה ומי-הגבלה. אני מציעה לקבוע במקום זה שלוש  
עקרונות: איננו מסכרי-העבודה רק סכומים לחובה לנכותם (ולסחוק  
"מותר"); שנית, מותר יהיה לנכות סכומים נוספים אשר העובד מסכים  
לניכויים בהסכמה לניחנה בכתב; שלישיית, הגבלה. אני מציעה לקבוע  
על הניכויים לא יעלו על 25% על המסר.

ב. גידלסון:  
לדעתי ניי-אפטר לקבל את ה עם חבר הכנסת  
צוטסק ולכתוב "או העובד מסכים להם",  
כי נוסח זה סותר את הטחית הראשונה של אותה פסקה.

מי-אפטר לקבוע כמה אחוז מן המסר מותר  
לנכות עבור מסים, במסר דבר זה נקבע בחוקים אחרים של המדינה.  
לעומת זה אני חושבת ליש מקום להגבלת היקף התרבות, כדי למנוע  
מעובד ללא ידעג לפחיתו ולמחית בני-מספחחו.

אשר לקרנות, הרי העובדי במוסדות  
גדולים אינם מציעים את התשלום בצופן אישי מסכרם, אל ועד העובדים  
מולם מן הכספים הממכרית אלו מן התשלום לקרנות העונות.

ג. אלמוגי:  
אני ממנגד לקבוע ניכוי חובה עבור  
תלומי מסים לעיריות. כל זמן שהדבר  
חלוי בהסכמה, אפריים סידורים בין מקומות העבודה לבין העיריות  
(כפי שזה קיים בחיפה) ליהם בהנים העובדים מהקלות המורה ביצוע  
השלום מדי חודש. בקשר לקרנות הלאומיות הוטבני כי אפטר להספס  
במה שבאמר במעיק (2). כיום המצב הוא שמוסדות רבים (למעטים  
40 עד 50 מוסדות) פונים למקומות עבודה גדולות, על-מנת לגבות  
במרוכז סכומים גדולים יותר. לעה הם בנים לגבות מעצמאיים,  
הוצאותיהם הרבה יותר גדולות והכנסותיהם קטנות יותר. לכן אני  
עוסד על כך שהסכמה העובדים המקבל עבור מרומה לכל קרן יהיה.

מין מנו רובים מסמי ההסתדרות ינוכו  
עפ"י חובה, מס-ההכנסה. לא מחקבל על הדעת צוטסק להסכם הקיבוצי  
צריך יהיה להתחייב כל עובד, כפי מציע חבר הכנסת צוטסק. הדבר היה  
יכול להתקבל על הדעת בארץ אשר בה קיימת ליטה של "Closed shop"  
בארגון המקצועי, כלומר, הדם לאיננו חבר באיגוד איננו יכול לעבוד.  
אחלנו מותר לכל ד לעבוד. ומה ההסתדרות עונה הסכם קיבוצי לענף  
שלם עם נוהגי העבודה, ברור יהיה רגשית לתבוע הכנסת סעיק לפיו  
חייבים נוהגי העבודה לנכות את דמי-המסר. מטום יענם מקרים בהם  
מנכה לשכת-המס החוזית גם מנלה לפינת המרים, אך הם חוזרים  
בהסתדרויות א רות. אלה הם מקרים מעטים וליטה בפרדת לקבל את  
הכסף חזרה.

הינ'ר. גרבוני:  
לפי דעתי זין לעם לקבוע בחוק הגבלה  
אשר רק מעעבדת את מכרו על העובד ואינה  
מחירה לו לעשות במכרותו כרצונו. אינני רוצה מה עניינה של הקנסת  
בכך אם עובד רוצה למעבד את המעכרות המגיעה לו אמילו ליותר מהודע  
חוד. החוק אינו בא לה ערב בהייו של העובד.

ועדת העבודה  
19.12.56

היו"ר ע. גוברין:

אשר לפי צווי-פיטורים, נצטרך לדון בכך  
יחד עם המלה לעודד חבר הכנסת ריכמן - מהות מוטג השכר. אני מציע  
לקבוע ועדה מצומצמת שתדון בכך, וגם תענין בתזמירם שנשלחו לנו.

מר בר-ניב:  
ראינו צורך להוסיף את הנוסח "סותר לנכוחו"  
מס' 11 וישנם מעשים בחוקי מסים בהם נקטנו  
לשון "סותר". בחוק בירוח לאומי, למשל, נקבע כי המעביד חייב לשלם  
את דמי הביטוח הלאומי, והוא "רשמי" לנכוח חלק מסכום זה מתוך מספרות  
העובד.

אשר למסים העירוניים, נקבע בסעיף 11  
הסדר נקטר להעברות, ומסים אלה הם במהות העברה סרצונו של העובד,  
ע"י ימיו-כוח שיתן למעביד. מבין כך רצוני להעיר כי בסעיף 11 נקבע  
מסכום של 160 לירות בעבור כל העובד חייב להישאר מסודרין ואין  
מספרות לתת העברות עליו. פנו אלינו מצדדים וזנים להקטין את המינימום  
המסודרין, ונעודד טוב את המלה שעה שנגיע לדון באותו סעיף. אם גם  
ביחנה טובה לשאלתו של חבר הכנסת קרגין נקטר להלוואות מקופות  
התגמולין.

חבר הכנסת אלמוגי שאל מה הדין במקרה של  
הלנת הכספים המגיעים לעובד עבור תנאים סוציאליים. יש להבחין בין  
אותם סכומים שהעובד משלם והמעביד עונה רק פעולה של העברה (אלה  
הלולים בשכר המוגן) ובין אלו סכומים שהמעביד עצמו צריך לשלם עבור  
עובדיו. אם אלה (ספים מצדד) היה לנכות ולא העבירם, הרי זו עבירה  
לפי סעי' 7; אם אלה כספים שהם עצמו צריך היה לשלם, הרי שלא שילם  
את סלום השכר, וזוהי עבירה מבחינת הלנת שכר.

החוק נוסד בפירוש אותו נוהג עליו עמד  
חבר הכנסת עוטסק. אסור יהיה להגב לנכות דמי-חבר להסתדרות העובדים  
הכלליים ממי שהם חבר בהסתדרות עובדים אחרת. אשר להסכמה אינדיבידואל-  
אלית מו-קיבוצית, הרי ההסכם הקיבוצי בענף העבודה מאפשר לנכות סכום  
העובדים נגדו ענף. התנאי העיקרי הוא שהשלי יהיה חבר בהסתדרות  
העובדים.

אשר לתשלומים ללכות-העבודה מתכנס החוק  
על המצב הקיים. אם יכנס שינוי במבנה ל-כות-העבודה, כמובן שלא יהיה  
עם בסעיף זה.

אשר להצעת חבר הכנסת הרמל לקבוע הגבלה  
כללית לניכויים, יצא שבחוק ההגנה על השכר נקבעת תקרה למס-הכנסה  
ולצד המסים במדינה. קבענו הגבלה של ניכוי עד לרבע השכר רק לגבי  
חובות שהעובד חייב למעביד, שולט לא ייתכן לקבוע בחוק זה הלכות  
החלות על המדיניות הפיסקלית הכללית. אין כל הצנדות להוסיף בסעיף  
ק"ן (3) "בכתב".

אשר לשאלתו של חבר הכנסת כהן אם היו  
תלוונות על התנהגות בלתי-ליגלית בניכויים, עלי לציין כי חוק זה  
אינו עוסק בעבירות אלא הינו חוק אזרחי להסדר זכויות וחובות. הוא  
כולל הגבלות מסדרתן להבטיח קיום מינימלי לעובד, ומאידך בא למנוע  
תלוונות על ניכויים מן השכר בניגוד לרצונו של העובד.

אשר להבחנה בין ניכויים להעברות - הדבר  
מונח מצד אחד בסעיף 6 ומאידך - בסעיף 11.

הרמל: להוסיף בסעיף קטן (3) את הלה  
"בכתב";

סעיף 6 - נקבל

הסתייגות: לחבר הכנסת הרמל  
לסעיף 6(4).

היו"ר ע. גוברין:

מחר שהיתה הצעה לכלול בסעיף זה גם  
מספרות לנכות מסכום של העובדים מסים  
עירוניים שהם חייבים בהם, אני מציע שבועדה המצומצמת אשר תדון  
בבקשת הקרנות, תוגב גם הצעה זו, ותישמע גם חוות-דעת מרגון העיריות  
והמועצות המקומיות. ועדת-המסנה תהיה מורכבת מחברי הכנסת הרמל,  
קרגמן ועוטסק, וחבר הכנסת ארם יהיה בה יו"ר.

שוב

ועדת העבודה  
19.12.56

7  
=====

ס. קלמן:

אני מציע לצמצם את הקנס ל-500 לירות.  
לפי חוק הפרעות בקבע בחוק דק הקנס  
המכטיילי, אך אין עונש-מינימום בחוקים  
אלו.

מר בר-נביג:

אני מציע להטיל את המסוים בקבע כמון,  
ולקבוע במקום זה מסוים סטויים.

מ.צ. הרצל:

אני בעד קביעת קנס של 1,000 לירות בכל  
המקרים מסוג זה, ולא דק רכוש מכטיילי.

מ.צ. הרצל:

מ. וילבוסקה:

אני מבינה את העם יש לקבוע כמון קנס  
למקרה שהמלומים אינם מועגדים במין  
21 יום. חובבי מי אין כל ה דקה לעכב את המלומים יותר מספר  
5 ימים מינימום. אין מעט לקבוע קנס, כי מעגידים גדולי יכולים  
ליצור לצמחם חיצוב ולהגיש למסקה. אולי נדמי להם לקנס הרב  
בתנאי כאלה.

מ. וילבוסקה:

הפרוצידורה המשפטית עד להטלת הקנס היא  
ברובה סוד ובלתי-משפית למקרים כאלה.  
לכן אני מציע לה לקבוע על קנס אשר רק ויהיה יכול להסילון, שלא  
להוסיף בו מן הוטמטמי אחר סטויים למסוים שהעגיד אינו לאלם,  
במס הוא לעכב את המלומים יותר מ-10 ימים, אך לצייין כי 10 ימים  
אלה מוטלים המיל לאותם 15 יום שכמו קבענו כי סותר לדמות את  
היצוע תלום היכר הרביל.

מ. וילבוסקה:

אני חושב שאין כל מעשיות בקנס של אלף  
לירות: ביהמ"ש לא יטיל קנס כזה על  
העגידים קטנים, ולמעגיד המעסיק הוא מועלית ייתכן וכדאי יהיה  
לעלות קנס כזה במקום ריבית על הלואה. אני מציע למר-בר-נביג  
יביא לנו ה עה חוקנת למעוף זה.

מר הרצל: לדמות את החלטה.

8  
=====

החלטת הוועדה

9  
=====

מר בר-נביג:

בהצעה המקורית היה כתוב במקום "לשעתו"  
- "לבן-זרנו". הוגשו בלמוקם עונשים נגד  
רוים מבעלים גרבים במסין רירנותי את

הצעה זו, בהסתמך על קרי  
היכר והגיש לנשותיהם.

מ.צ. הרצל:

אני מבינה את ענין זה על המעין מנוע  
מקרים מסוג זה, אך לעומת זאת הוא מכביד

ביותר על המקרים הרביליים.

מ.צ. הרצל:

אני חושב כי עלינו לחוקק את החוקים אלכו  
בהתאם לתפישות המתקדמות בעזרה, ולא סתוך  
ביותר דוקא. צניח, צניח להגדילו סהו  
ה לא יוגדו הגיל, אני מציע לחוקק סלה  
זו.

ה סחה לתנאי העברה, הפגרת  
גיל המינימום לגבי "ילד",  
זו.

עוב

ועדת העבודה  
19.12.56

ה'נ"ב ע. גוברנו:

חוק זה לא בא לתקן יחסי טענות סטודנטים,  
או סקרנים של נוצול העטה. מצי מציע  
לחונב "בן-זוגו". לעומת זה לא ברטה לי המיקון המוצע ע"י סר קריגין  
בקטר לקביעת גיל-מינימום של ילדו הרמתי לקבל סכר בשליחות גביו;  
זה עניינו הרמתי אל העומד, ולא עניינו.

ב. הרצל:

מצי מציע לעובד יוכל לתת הסכמה בכתב  
לכרו יסולם גם לפדט סוד, כי צריך  
להגיה בהגבון עם חוק יוכל להיות בטוב שאין הרב יכול לבוא  
לקבל את הסר.

סר בן-ניב:

קיימת מגיפה אל סכירת סכר-העבודה, וזה  
נקבל את העמו אל חבר הכנסת הרצל -  
הורטיה שבו את החוק.

י. גלמנובי:

מנימוקים שלה חושבני כי יש להתיר  
ליובד לדרוש בן הטעמיד להעביר את  
הסר למקום הימצאו.

סר בן-ניב:

כדי לפתור את בעיית הרווקים שספר  
לחוסיה לרשימה זו גם את החוריים, או  
נציג ועד העובדים, או חברו לעבודה - ע"י הורטה בכתב.

הרצל:

לחונב במקום "מטו" - "בן-זוגו",  
ולחוסיה "להוריו, לנציג ועד-  
העובדים או לחברו בעבודה".

שק"ף 10  
=====

סר בן-ניב:

חוק הירושה הקיים ממביד ספר על  
תשלום סכר-העבודה שהגיע לנפטר והמגיע  
לאחר מותו לבני-משפחתו. למעשים סכר זה הוא הגורם היחיד לאוצאת  
צו-ירושה, והדבר ברור בהוצאת גדולות. כל עובד סודיע כיום למעבידו  
למי יש לסלם את הסר שגיע לו בסכרה והוא נספר, והסעיף בחוק  
זה בא לפתור יצוע החסלום ללא עיכויים. אין שבו גמים לסלל כפון  
בבעיות ירושה מלא רק לפתט תהליך סמוך הנוגע סך ורק לסכר-  
העבודה.

ה'נ"ב ע. גוברנו

שק"ף 11  
=====

סר בן-ניב:

קיימת טענה מצד סכרד המוצר וכן מצד  
סכרד הפנים שההגבלה של 160 לירות  
מונעת למעשה כל אפשרות לגבות מסים גם למעלה וגם לרטריות  
הקומיות. הצעה ה טלה היא שיקבע מינימום של 80 לירות  
שיספר לאחר ניהוי מסים למשלה ולרטריות הקומיות, וסכום מינימלי  
זה מי-מספר יהיה לעקל שיללו לצורך תשלום מסים. אם תתקבל הצעה  
זו, תגור תוספת לסעי: "לענין מסים - 80 לירות".

ס. קלמר:

יש להעמיד את הסכום הסטודיינן על  
120 לירות לפחות.

ס. גרט:

מצי מציע לדון בכך לאחר שוועדת-המטובה  
תטע את נציגי הרטריות הקומיות.

י. גלמנובי:

מצי מתנבד לקביעת מינימום נומינלי, כי  
זה גלתי-צודק וגלתי ניתן להגטמה.  
הצעה היא: "50% סן הסכר ברורו".